

■ Mortens børn sørger for, at han kommer i træningscenteret og styrker højre side af sin krop. Fordi han har gået forkert siden ulykken, har den højre side af kroppen taget skade.

■ Morten står i sin garage og pudser sin motorcykel. Han glæder sig til at komme ud og køre på den, når han har fået et nyt ben.

- som at gå på glasskår

- Jeg tog kontakt til Danske Benamputerede, og fik nogle navne på folk, jeg kunne kontakte.

- Jeg talte med en 23-årig pige, der havde fået amputeret sit ene ben. Hun gik næsten normalt nu, og kunne stå på ski og rulleskøjter med sin benprotese.

I april 2009 læser Morten en artikel om en mand, Tonny Thrane, der selv valgte at få amputeret sit venstre underben efter en motorcykelulykke.

- Bortset fra, at han væltede på sin motorcykel, og jeg gled, har vores forløb næsten været ens med smerter, begrænsninger og ubehag.

- Jeg kunne vælge mellem pest eller kolera, hvis jeg beholdt benet. Det ville jeg ikke acceptere.

Lægen var skeptisk

Morten tager kontakt til sin læge på OUH.

- Han kiggede godt nok lige en ekstra gang over brillerne, da jeg sagde jeg ville have benet sat af. Det havde han ikke forventet, at jeg ville sige.

Mortens læge beder Morten snakke med en af de kirurger, der plejer at udføre amputeringer.

Han vil være helt sikker på, at Morten træffer den rigtige beslutning.

- Når først jeg vågnede efter operationen ville det jo være for sent at skifte mening.

I første omgang tilbyder kirurgen Morten en anden operation, hvor man fjerner ankel-

ledet, og stiver benet af.

Det venstre ben vil blive fem cm kortere end det højre, og Morten skal gå med et gangstativ i op til et år, for han må ikke støtte på sin fod.

- Det havde jeg ikke tålmodighed til. Så jeg fortalte ham, at jeg havde talt med seks benamputerede, og at det var det rigtige for mig. Jeg havde jo egentlig taget min beslutning.

- Og det var det, han skulle vide. Jeg er sikker på, at hvis han havde mærket den mindste tvivl, havde han ikke sagt ja til det.

Glæder sig til metalbenet

Jeg møder Morten igen i begyndelsen af januar 2011.

Han skal opereres den 12. januar. Han glæder sig.

- Det er jo et stort stykke hen ad vejen op til en selv, hvor meget man går ind i det her projekt. Jeg forventer da, at jeg vil kunne komme til at gå væsentlig bedre end jeg gør nu.

- Altså bjergbestiger bliver jeg aldrig, men på den anden side gør det ikke så meget, for jeg lider af højdeskræk, griner han.

Morten har lavet et væddemål med en af sine kolleger om, at han skal kunne løbe et fem kilometers løb om to et halvt år.

- Når jeg får foden på mit ben, er jeg overbevist om, at jeg begynder på noget sport igen. Måske finder jeg på at sparke lidt til en fodbold igen.

Og så skal han ud og køre på sin motorcykel til foråret.

” - Jeg kender en, der har proteser på begge ben, og han spiller både fodbold og håndbold, så hvorfor skulle jeg ikke også ku' ku?

Morten Reseke er optimistisk omkring sin forestående amputation.

■ Morten er på besøg hos Tonny Thrane med sine to børn Tine og Per, for at stille spørgsmål om Tonny Thranes amputation og livet bagefter. Tonny Thrane var ude for en ulykke på sin motorcykel, og valgte selv at få fjernet sit ben efter flere år med smerter.

- Jeg havde en motorcykel i min ungdomsår. Det er ligesom med en cykel, man glemmer det aldrig. Heller ikke selvom jeg ikke har kørt på en motorcykel siden 1984.

Mortens motorcykelklub skal snart af sted på skiferie til Tjekkiet. Morten kan ikke komme med.

- Det er lidt noget øv, det er nogle af de ting jeg må gå glip af, men så må jeg tage det med næste år.

Der er mange andre ting Morten kunne være gået glip af, som han har nægtet.

- Man kan jo vælge, om man vil lade det påvirke én fuldstændigt, og så køre fast og sige, at det her det kan jeg ikke, og det her det vil jeg ikke, fordi det gør ondt bagefter.

- Jeg har jo nøjagtigt vidst, hvad der skulle til for at fremprovokere smerterne. I nogle tilfælde har jeg lyttet til min krop og i andre tilfælde har jeg bare kørt på, og så taget følgerne bagefter.

Børnene er nervøse

Mortens børn Tine og Per er nervøse for operationen.

Derfor har Morten bedt dem om ikke at komme og besøge ham på hospitalet før et par dage efter operationen.

- Min datter har mange bekymringer, men de bekymringer skyldes, at de sidste to gange jeg er blevet opereret har de kommet og besøgt mig på dagen.

- Når du har været i narkose kan du godt have det dårligt, og det havde jeg, så vi har lavet en aftale om, at jeg ikke behøver at få besøg den dag jeg er opereret.

For at berolige sine børn har Morten ar-

rangeret et besøg hos Tonny Thrane, for at se, hvordan hans liv bliver efter operationen.

- Jeg regner med, at når Tine ser, hvor meget Tonny kan, så kan hun også se, at det er det rigtige, jeg har gjort, og den rigtige beslutning jeg har truffet.

Den sidste tvivl forsvinder

I begyndelsen af januar, fire dage før operationen mødes jeg med Morten igen.

Jeg skal med ham og familien på besøg hos Tonny Thrane i Kolding.

Tonny byder velkommen i shorts, selvom isen ligger i et tykt lag ude på villavejene.

Hans protese er sort med en tatovering på. ”Motorbike Crash 1992”, står der med røde bogstaver. Der er også en tegning af motorcykel på protesen.

Ligesom Morten, besluttede Tonny også selv at få fjernet sit underben.

De har knap nok sat sig rundt om bordet i den gule spisestue, før Morten begynder at stille spørgsmål.

- Jeg er jo nysgerrig, undskylder han.

Personer

Morten Reseke 53 år og fraskilt. Han arbejder og bor i Svendborg Kommune.

Tine Reseke 22 år. Hun bor i Odense, hvor hun er ved at uddanne sig til ergoterapeut.

Per Reseke 19 år. Bor i Svendborg med Morten. Går på HF.

Tonny Thrane Bor i Kolding. Kom til skade med sit ben i en motorcykelulykke. Efter flere år med smerter valgte han selv at få amputeret benet.